

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 423/08-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť T. K., Š., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. D 370/91, Dnot 233/94, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2008 doručená sťažnosť T. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. D 370/91, Dnot 233/94.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „*Porušovateľ základného práva* (pozn. okresný súd) *vo veci prejednávania dedičstva po poručiteľovi F. K., nar..., ktorý zomrel dňa..., prostredníctvom súdneho komisára JUDr. J. E., so sídlom v B., začal dedičské konanie v r. 1991 pod sp. zn.: D 370/91, Dnot 233/94, a uvedené dedičské konanie bolo právoplatne skončené uznesením porušovateľa základného práva zo dňa 26.03.2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.04.2008. Uvedeného dedičského konania bol účastníkom ako dedič. Počas tohto sedemnásťročného obdobia sa neustále stretával s tým, že porušovateľ základného práva vydával nesprávne uznesenia o prejednaní dedičstva, ktoré odvolací súd vždy zrušil a vec vrátil porušovateľovi na ďalšie konanie. Prostredníctvom ďalšej dedičky v tomto konaní M. T. opakovane žiadali o urýchlené skončenie tohto dedičského konania. Preto bolo porušené jeho právo priznané článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj právo zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

Dôsledkom konania porušovateľa základného práva bolo aj to, že nemohol užívať majetok, ktorý bol predmetom dedičstva (pozemky v urbáriáte, ktorý vyplácal podiely v neoprávnenej výške inej osobe). Preto má zato, že bol porušený aj čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, a to najmä v nadväznosti na logický výklad vety „Dedenie sa zaručuje“ (aj vzhľadom na ust. čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - konanie a rozhodnutie porušovateľa porušilo jeho právo na ochranu majetku a právo na pokojné užívanie majetku ako fyzickej osoby - vlastníka, t.j. dediča poručiteľa, vzhľadom na znenie ust. § 460 Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení - „Dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa).“

3. Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že okresný súd svojím konaním vo veci vedenej pod sp. zn. D 370/91, Dnot 233/94 porušil jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 400 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže zistil, že táto je zjavne neopodstatnená, rozhodol o jej odmietnutí.

6. Podstatou sťažnosti sťažovateľa bolo namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku zbytočných priesťahov spôsobených postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. D 370/91, Dnot 233/94, pričom porušenie týchto práv malo následne spôsobiť zásah aj do jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

7. Podľa stabilizovanej a konštantnej judikatúry ústavného súdu ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02, I. ÚS 226/08). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uznesenie okresného súdu z 26. marca 2008, ktorým bolo predmetné konanie skončené, nadobudlo právoplatnosť 29. apríla 2008. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 9. júna 2008. Z uvedeného vyplýva, že konanie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľových základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo už v čase uplatnenia ochrany označených práv sťažovateľom prostredníctvom sťažnosti podanej ústavnému súdu právoplatne skončené. Ak už teda v čase podania sťažnosti okresný súd vo veci sťažovateľa nekonal, nemohol ani porušovať jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote.

8. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že aj v tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená. V okolnostiach prípadu totiž nie je daná príčinná súvislosť medzi námietkami sťažovateľa a namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, a teda nemohlo dôjsť k porušeniu označeného práva. Navyše ústavný súd dodáva, že v tejto časti sťažnosť sťažovateľa nie je ani náležite odôvodnená, v dôsledku čoho nespĺňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čo je tiež dôvod na jej odmietnutie.

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími

návrhmi sťažovateľa (primerané finančné zadostučinenie a náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2008